

KANAANSTIFTELSEN
I SVERIGE

**Rapport angående
umesamiskt språkseminarium
28-29 september, 2007
i Lycksele**

Höjdvägen 14 F, S-923 31 Lusspie – Storuman

Telefon 0951-104 22, Mobil 070-327 64 80, Fax 0951-104 22, Plusgiro 41 59 92-7

1. Sammanfattning

Syftet med projektet var att anordna ett umesamiskt två dagars språkseminarium, där umesamiskan och dess framtid står i fokus. Ett mål var att medvetandegöra människor om denna språkliga varietet som benämns umesamiska. Ytterligare ett mål var att skapa den goda mötesplatsen där språkarbetare, politiker och övriga intresserade, kan träffas oavsett språklig tillhörighet och bakgrund. Under seminariet med ett 50-tal deltagare inklusive föreläsare, behandlades både språkliga frågor och värdegrundsfrågor. De tre professorerna Ole Henrik Magga, Samisk högskola i Guovdageaidnu, professor emeritus Olavi Korhonen, Umeå universitet, och professor Mikael Svonni, Umeå universitet, var eniga om att alla samiska varieteter är viktiga. ”På 70-talet talade vi om det samiska språket, men nu talar vi om de samiska språken. Vi hoppas att umesamiskan ska följa efter.”

De övriga föredragshållarna från det aktuella språkområdet, som var både äldre och unga, visade tydligt att det går att stärka språket, i den situation som vi nu befinner oss i.

Sven-Göthe Persson talade en god stund på umesamiska som översattes till svenska.

Sara-Helen Persson, ung student från Ammarnäs, beskrev sina två mål, det ena är att lära sig jojka och det andra är att lära sig umesamiska. Hon avslutade sitt föredrag med att jojka.

Skriftspråk är ett hjälpmedel och inte ett hinder när man vill utveckla ett språk. Ett grundläggande förhållningssätt är att skriva olika det man säger olika, exempelvis har norskan två officiella skriftspråk.

Seminariet resulterade i att det valdes en grupp, vars uppgift bestod i att författa en skrivelse till Samisk språknämnd, angående den befintliga ortografin som gäller för ortnamnen, även skall omfatta hela det umesamiska språket.

Innehållsförteckning

1	Sammanfattning	sida 2
2	Seminarieprogram	sida 4
3	Karta över det umesamiska språkområdet	sida 5
4	Professor Olavi Korhonen	sida 5
5	Ortnamnsprojekt i Arvidsjaur, Elin Omma-Lundström och Ingvar Larsson	sida 6
6	Professor Mikael Svonni	sida 6
7	Visning av läromedel, Henrik Barruk	sida 7
8	Professor Ole Henrik Magga	sida 7
9	Sven-Göthe Persson, språkgrupp i Ammarnäs	sida 8
10	Professor Ole Henrik Magga	sida 8
11	Professor Olavi Korhonen	sida 9
12	Sara-Helen Persson, ung student från Ammarnäs	sida 10
13	Henrik Barruk, ordf. Kanaanstiftelsen i Sverige	sida 10
14	Samarbete	sida 11
15	Resultat	sida 11
16	Avslutning	sida 11

2. Seminarieprogram

Bierjiedahka/Fredag

9.00 - 9.30	Kaffe
9.30 - 9.50	Arrangören hälsar välkommen, Daniel Barruk, 11 år. Välkomsthälsning, Gun Linder, ordf. Lycksele sameförening. Välkomsthälsning, Per-Eric Magnusson, kommunchef, Lycksele kommun Information, Maud Barruk
9.50 - 10.25	Olavi Korhonen, prof. em. Umeå universitet
10.25 - 11.00	Frågor, diskussion och rast
11.00 - 11.30	Elin Omma-Lundström och Ingvar Larsson Ortnamnsprojekt i Arvidsjaur
11.30 - 11.50	Frågor och diskussion
12.00 - 13.00	Lunch
13.00 - 13.35	Mikael Svonni, prof. Umeå universitet
13.35 - 14.40	Frågor, diskussion, och rast Visning av läromedel, Henrik Barruk
14.45 - 15.00	Kaffe
15.00 - 15.30	Ole Henrik Magga, prof. Sámi Allaskuvla
15.30 - 16.20	Frågor, diskussion och rast
16.30 -	Middag och samkväm

Lávvuodahka/Lördag

8.30 - 9.30	Sven-Göthe Persson, språkgrupp Ammarnäs Frågor och diskussion
9.30 - 9.45	Kaffe
9.45 - 12.00	Ole Henrik Magga, prof. Sámi Allaskuvla Olavi Korhonen, prof. em. Umeå universitet Frågor, diskussion och rast
12.00 - 13.00	Lunch
13.00 - 15.00	Sara-Helen Persson, ung student Ammarnäs Henrik Barruk, ordf. Kanaanstiftelsen i Sverige Frågor, diskussion och sammanfattning
15.00	Avslutning och kaffe

3. Karta över det umesamiska språkområdet med sina gränser norrut och söderut: (Det umesamiska språkområdet sträcker sig ner till kusten och in på norsk sida.)

4. Professor Olavi Korhonen

Professor Korhonen redogör för umesamiskans berättigande ur ett historiskt perspektiv och områdets utsträckning. Lycksele var inom Umeå storsocken fram till år 1315.

Granö var en del av Umeå socken och en viktig mötesplats med årliga marknader. Karl IX grundade kyrk- och tingsplatser på 1600 talet. Samerna motsatte sig att det bara skulle byggas en kyrka för Pite- och Ume lappmark. Detta ledde till att en kyrka även byggdes i Arvidsjaur. År 1606 såg Daniel Hjort till att umesamer från Laisbyn (Ran) inom Pite lappmark flyttades till Lycksele lappmark. I början av gruvepoken i Nasafjälls silvergruva återförs Laisbyn åter till Pite lappmark för behovet att transportera malm med renar. År 1653 protesterade samerna inom Ume lappmark om att den södra delen av Ume lappmark utarmades på grund av Laisbyns överflyttning.

Korhonen beskriver den betydelse de samiska skatteländen hade. Viktiga skattelandshandlingar är de s.k. syneprotokollen. När nybyggesverksamheten ökade i inlandet såg sig samerna tvingade att insyna sina land, som fram till slutet av 1700-talet och första delen av 1800-talet varit muntligt traderade. I dessa protokoll synade man landen och gick från punkt till punkt i naturen. Protokollen innehåller därför åtskilliga samiska namn. Ett namn som ger mycken information är lappskattelandet Stágguovárrie, nära platsen Rusksele vid Vindelälven (Vyöddale). Namnet (även beteckning på ett berg) syftar på ett röse med stång i, som man siktade mot när en gräns drogs. Sådana rösen finns i andra trakter och kan ha funnits här också. Några fynd har dock hittills inte gjorts. Rätten till egna skatteland försvann senare. Ett dokument visar hur det kunde gå till. Ett mötesprotokoll från år 1887 i Arvidsjaur beskriver hur lappfogden uppmanade åtskilliga samer att lämna in sina lappskattelandshandlingar, vilket de gjorde. Men dem fick de sedan inte tillbaka trots att de i protokollet bad att ”få stanna vid sina land som tidigare”.

Olavi Korhonen berörde också de äldsta skrifterna på umesamiska, som tillkom i stort antal under 1700-talet och med prosten Pehr Fjellström som den drivande kraften. Det var böcker för studier i språket (ordbok, grammatik) men främst för kyrkans verksamhet (psalmböcker, postillor, och kyrkohandböcker). Nya testamentet på samiska utkom 1755 och följdes 1811 av hela bibeln. Man planerade för ett skriftspråk som skulle kunna ge samiskan en plats i kyrkans verksamhet och utveckla den samiska kulturen i vidaste mening. En skola för samerna, dvs. Skyttenska skolan i Lycksele, ingick i samma strävande att förbättra samernas situation. Vid den tiden hade ingen liknande verksamhet börjat längre norrut.

5. Ortnamnsprojekt i Arvidsjaur

Elin Omma-Lundström och Ingvar Larsson redogjorde för ortnamnsprojektet ”Vuöbmie och Geäddie”. Det började genom ett utskick från Lantmäteriverket, Gävle, där man bad sameföreningarna om hjälp med att få in samiska namn på orter, berg, sjöar, myrar o.s.v. Det började 1992 och under fem års tid träffades eldsjälar och arbetade med insamling och dokumentation av samiska ortnamn. Insamlandet av namn gick så till att sagesmännen samlades varje vecka på samegården Árvas i Árviesjávrrie för att systematiskt gå igenom kartblad och tillsammans ur minnet söka fram de gamla samiska namnformer, som kartans svenska namn avser. Målet var att dokumentera och ange koordinat. Ett historiskt material med anknytning till samisk namnskick finns i insynehandlingar till samiska skatteland. Synehandlingar söktes fram ur domböckerna av prof. Korhonen och skannades av landsarkivet i Härnösand och forskningsarkivet i Umeå. Ett annat viktigt material var uppteckningar gjorda av språkvetenskapsmän (K.B Wiklund och Björn Collinder) på främst 1930- och 1940-talen. Kartorna från Lantmäteriverket innehåller 50 olika namn och det är 82 kartblad, och resulterar i ca 4000 ortnamn. Målgruppen är områdets same skolor och övriga. Ortografin man använt sig av är den umesamiska ortografin godkänd år 1998.

6. Professor Mikael Svonni

Föreläsningens tema var ”umesamiskan i ett språkhistoriskt perspektiv”. Svonni inledde hur andra språkforskare har jämfört umesamiskan med andra varieteter. Enligt Hasselbrink är umesamiskans förhistoria ”en smula oviss”, och har klassificerats som en sydsamisk dialekt, men med förbehåll att språket inte tillhör den egentliga sydsamiskan (Hasselbrink 1944, Larsson 1985, Korhonen, O, 1997). Sydsamiskan är det enda samiska språk som saknar stadiesväxling, dvs. en kvantitativ eller kvalitativ förändring av stamkonsonanten vid böjning.

Professor Lars Gunnar Larsson anger att umesamiskan är ”en övergångsdialekt mellan de s.k. egentliga sydsamiska dialekterna och pitesamiska”. Umesamiskan uppvisar stora likheter med den egentliga sydsamiskan i fråga om fonologi och morfologi, medan ordförrådet verkar skilja sig. Umesamiskans konsonantism är av nordligare karaktär och har stadiesväxling, men i en mer begränsad form.

Qvigstad (1925): ”Skillnaden mellan pitesamiska och sydsamiskan är betydande”.

De samiska språken och de östersjöfinska språken historiskt sett har en gemensam bas och att uppsplittringen i en urfinsk och en ursamisk gren påbörjade för cirka 4500 år sedan.

Tidig protofinska är ca 2000 f kr och protosamiska 2000 f kr – 500 f kr.

Äldre samiska 500 f kr – 800 e kr.

Mikael Svonni angav en hypotes om umesamiskans äldre historia.

Inom umesamiskt område i Grundskatan söder om Skellefteå har en björngrav hittats, och enligt C14-metod är den daterad till 900-1000 e kr. Ett ortnamn Prästsjön söder om Umeå har

nyligen upptäckts ha samisk grund. På en karta från 1696 (lantmätare Hans Kruse) anges namnet *Pesksiön*, kommer troligen av det samiska ordet *biesske* 'smal landrensa' (mellan sjöar och vattendrag). Bland annat indikerar detta att det funnits en samisk befolkning i kustområdet i Bottenviken som livnärt sig på fiske och säljakt. Termerna *mårssie* 'fästmö, brud' för sälhona och *alggie* 'son, yngling', för sälhanne lånades in som *morsa* respektive *alge*.

1300-talet försvinner samisk befolkning vid kusten, där ben av ren och fisk hittats.

Svonni anger som hypotes om kustomsamiska till umesamiska, en kort koncensus:

Den samiska befolkningen som bodde i kustområdet i Bottenviken, och som ursprungligen talade ett centralsamiskt språk har troligen under perioden 800 - 1300 talet, dels assimilerats i den skogs- och fjällsamiska befolkningen, dels i den jordbrukande befolkningen och lämnat tydliga spår i det umesamiska språket, men troligen också i de svenska dialekterna efter kusten.

Det är viktigt att dokumentera umesamiskan, det ger kunskap om det vi inte vet.

Språk bär på gammal kunskap om gamla tider, och om människorna som talar och talat språket. Språk för folkets unika kulturella visdom vidare.

7. Visning av läromedel, Henrik Barruk

Henrik Barruk visade prov ur nio läromedelshäften, med tillhörande ljud. Henrik gav några exempel på umesamisk vokalism och konsonantism hämtad från läromedlen, den kvantitativa och kvalitativa stadväxling graderna I-III. För tvåstaviga verb uppstår omljud 3.e pr. pluralis presens i umesamiskan, exempelvis *båhtiet*, 'komma', *buhth*, 'de kommer'.

En nominal avledning som uttrycker intimitet, nära förhållande eller släktskap är avledningen *-gudtje*, *niejdgudtje* < *niejdda*, 'flicka, dotter'.

8. Professor Ole Henrik Magga

Det är en gammal *missuppfattning* att "språk föds, lever och dör".

Varje språk utgör ett fullständigt system. Alla språk fungerar i alla samtalssituationer.

Alla språk förändras kontinuerligt och alla språk har en historia.

Språk kan inte frita sig från ansvar inom samhället, att hålla samman.

Stater genomför övergrepp när man inte vill ha minoritetsspråk. Hela tiden har det varit någon som hållit samiskan borta. Det kan vara sociala förhållanden, exempelvis hur man värderar de människor som talar det språket.

Det är inte lätt att säga, nu ska vi tala samiska, därför det finns flera nivåer som påverkar brukandet av språket. Vi lever inte ett liv för oss själva. Samiskan är särskilt utsatt i tider med mycket nytänkande.

Hur kan man stötta den grundläggande nivån? Den lokala nivån kan utgöra hinder eller motverka hinder. Den utgör hinder genom att fokusera på hinder.

Vad för slags hinder möter vi lokalt? Förskola och skola kan kompensera det barn inte får hemma, men det kan aldrig ersätta det vi gör hemma.

Vi måste frigöra oss från historien, från tankar, våra egna är mer komplicerade.

År 1951 tydliggjorde UNESCO att alla språk är lika värdefulla. Enligt språksociologer är inget språk finare än något annat.

Socialt är det viktigt att språk överförs från generation till generation.

Hur får vi till att brukarna av språket har ett positivt värde?

Genom att skapa rum som medför bruk av språket och det leder i sin tur till stor betydelse för socialisering. Det är viktigt att barn får stöd och uppmuntran hemma, det ger trygghet.

Trygghet är det viktigaste, otryggheten är vår värsta fiende.

Viktigt med bekräftelse, att tala sitt språk inom och utanför familjen.

Värst är kampen mot sina egna. Det gäller på alla nivåer.

Nordisk organisering är för svag. Arbetet måste koordineras som en gemensam sak.

I alla kulturfrågor är det viktigt att ha med både norsk och svensk sida. Det har varit bra för både sydsamiskan och lulesamiskan. Vi hoppas att umesamiskan ska följa efter.

När det gäller språkarbete är prioritering viktigt. Vad är det viktigaste att göra nu? Prioritera i det konkreta arbetet, det kanske inte är prioritet att arbeta med offentliga handlingar, att översätta dem.

UNESCO brukar språkbad som ett exempel.

De kopplar mångfald (diversity) i naturen och mångfald i språk, gör oss starkare på lång sikt.

Språket är en skattkammare, vi delar upp världen och förstår världen genom språket.

På 70-talet talade vi om det samiska språket, som ett språk, nu talar vi om de samiska språken.

Vi måste klargöra alla språken för myndigheterna.

Den 13 september 2007, antog FN: s generalförsamling en deklARATION om urfolkens rättigheter, artikel 14. Vi har rätt att revitalisera språket, och skall själva vara med och ha inflytande.

År 1966 kom det en artikel om medborgerliga rättigheter. Även Europakonventionen har sina förpliktelser.

1971 års konferens i Gällivare, ledde till samisk språknämnd, som arbetat med att samiskan har för liten plats, vilket har lett till språklagstiftning.

I november 2006 i samisk språknämnd togs beslut om att stärka alla språk, även umesamiskan.

Resultat: Vad består bördan av? Törs vi, så kan vi. Språksociolog Fishman säger: Vill vi stärka något, så kan vi göra det, där vi är.

Seminariet visar att här finns det en vilja till att göra något.

9. Sven-Göthe Persson, språkgrupp i Ammarnäs

Sven-Göthe talade inledningsvis en god stund på umesamiska som översattes till svenska.

Han berättade om sin bakgrund och vad språket betytt för honom och för den familj som han växt upp i. Han berättade hur språket på nytt har väckts till liv och vikten av att samla ord från området. Han berättade om sin bror, renägaren och renskötaren Gunnar Persson, som värnade om språket. Gunnar Persson ledde en språkgrupp i Ammarnäs, bestående av äldre personer, som träffades under flera års tid för att samla ord och ur minnet nedteckna dessa. Sven-Göthe uttryckte glädje över att Ole-Henrik Magga kommit för att stärka dem. Sven-Göthe Persson poängterade med eftertryck vikten av att våga tala och använda samiskan.

10. Professor Ole Henrik Magga

Ole Henrik belyser från 1970-talet och tidigt 80-tal om samisk rättskrivning.

För en tid fanns det tio varianter av rättskrivning i samiskan. Norskan har två officiella skriftspråk idag.

Det är viktigt att skilja mellan ljuden. Det är inte nödvändigt med samma uttal av ett skrivet ord, t.ex. norska kost har flera uttal.

Vissa regler behövs och grundläggande förhållningssätt är att skriva olika det man säger olika. Skriftspråket behöver inte vara perfekt. Normen för skrivspråket kan vara på lång sikt. Det är viktigt att man inte omedelbart tvingar på folk ett skrivsätt.

Hur skriver man ljuden? För skolundervisning behöver man inte en norm på en gång, däremot i slutet av grundskolan behöver man en norm. I vissa hänseenden visas en god tolerans medan striktare i andra.

Steg i inläring:

- 1) Skriv som man vill, hur kan man tala.
- 2) Vilken form, - ändelse.
- 3) Ord – ljud.
- 4) Högre upp i skolan kunna – norm.
- 5) Straffa inte.
- 6) Kombinera tolerans och fasthet; ha grundläggande normer – dock inte så fast att det gör större skada än nytta.
- 7) Terminologi.

Grundläggande för inläring och utveckling är att lära umesamiskan som den är.

När det gäller terminologi är en term bara en märklapp för något.

Samla ord – systematisera – lättillgänglig - bokstav – sakordna.

Analys: Vad är det för ord och hur används det? Ordanalys inom umesamiskan är viktigt.

Insamling av ord är också viktigt.

Ole Henrik belyste utveckling av termer och normering av dessa termer.

Utveckling av ny terminologi i umesamiskan kan vara ord, ordkedjor, sammansättningar och ordavledningar, ex. verb < verbsubstantiv.

Element från andra språk är okej, eftersom alla språk har element från andra språk.

I första hand lånas element från andra samiska språk, i andra hand från finsk-ugriska språk.

Sedan kan element lånas ifrån skandinaviska språk. Vi har inte råd att hitta på nya ord.

Samiskan bör ses som ett språk – det går att överföra ord mellan sydsamiskan, umesamiskan, lulesamiskan och nordsamiskan, eftersom likheter är positivt.

Sätt ej orealistiska mål – använd ord som finns.

Gamla ord som används ska ej ändras, tex *galba*, 'främsta hornet på renen' – använd inte till annan betydelse. Nya ord t.ex. *sjilta*, 'skylt'.

Motivation och vilja är viktigt. Ni har den kompetens ni behöver.

11. Professor Olavi Korhonen

En introduktion till viktigare drag i umesamiskan gavs också, i vilken umesamiskan konsonantism och vokalism beskrevs helt kort. Denna samiska varietet bildar en övergång mellan sydlig och nordlig samiska. Sydliga drag finns i vokalismen, nordliga finns i konsonantismen. Det är därför helt berättigat att umesamiskan får en status bland andra språkvarieteter, så att den inte förvanskas utan kan studeras och utvecklas på egna premisser.

Under ett årtionde har umesamiska ortnamn bearbetats för publicering på offentliga kartor (ca 10 000 namn över området har beretts). Ett utvecklingsarbete med ortnamn, som pågått många år i Arvidsjaur, har i år blivit färdigt. Namnen skrivs med det skrivsätt som beslutades 1998 vid ett möte med en kommitté utsedd av den dåvarande samiska språknämnden. Utsedda att avgöra ortografifrågan var Ole Henrik Magga, Mikael Svonni och Samuli Aikio samt Susanna Kuoljok-Angéus (språkrådets ordförande) och Olavi Korhonen (föredragande).

12. Sara-Helen Persson, ung student Ammarnäs

Sara-Helen Persson beskrev två av sina uppsatta mål, det ena är att lära sig jojka och det andra är att lära sig umesamiska. Hon läste umesamiska i Gávtsjávrrie i årskurserna 5-6.

Hon kämpade för att få läsa umesamiska på högstadiet. Sara-Helen berättar att hon inte får läsa denna varietet i Jokkmokk. Nu läser hon lulesamiska, men det är inte samma sak. Sara-Helens vilja är att fortsätta med ájjás (morfars) arbete med umesamiskan.

Hon var med honom i hans arbete med samiskan.

Sara-Helen berättar varför hon vill lära sig sitt modersmål umesamiska:

- Jag kommer från umesamiskt område.
- Det finns lärare.
- Det finns de som talar umesamiska.
- Jag vill tala umesamiska.
- Vi borde arbeta för ortografin.
- Jag vill prata med barn om umesamiska.
- Jag vill kunna prata med andra samer i egen ålder, även de som pratar nordsamiska, lulesamiska och sydsamiska.

Sara-Helens framtidsperspektiv:

- Barn och ungdomar ska få lära sig umesamiska i skolan, de ska inte tryckas ner.
- Jag tror på en fortsättning för umesamiskan.
- Fler ska få lära sig umesamiska.
- Umesamiskan skall talas.

Sara-Helen Persson avslutade sitt föredrag med att jojka.

13. Henrik Barruk, ordf. Kanaanstiftelsen i Sverige

Grunden för ett gott språkarbete härleds till bekräftelse och trygghet. Det som är kärt lär man sig bättre. Barndomen är viktig och under barndomen formas vår identitet. Identitet överförs från generation till generation och vi placerar in våra liv i ett sammanhang. I arbetet med samiskan möts olika människor med olika bakgrund och erfarenheter, olika kategorier och åldrar. Undervisning i samiska går inte enbart ut på att undervisa, utan djupast handlar det om identitet och bekräftelse. Identitet och språk hör ihop. Henrik Barruk gav flera exempel utifrån sina erfarenheter och möten med människor, där bekräftelse har ändrat inställning och inriktning på livet. När vi tillåts att vara med och bidra med vår pusselbit, blir vi också mottagliga för andra pusselbitar. Vi skall arbeta för att alla pusselbitarna kommer på plats. Halva den samiska befolkningen behärskar inte samiska, hur skapar vi det goda klimatet för att dessa människor vill lära sig samiska. Vi använder argument liknande att ditt språk inte är godkänt eller officiellt. Använder vi språket till att exkludera varandra, tillika med dem som inte behärskar samiskan? Vad är det för bekräftelse som vi inte får när vi måste exkludera andra människor? Språkbytet från samiska till svenska har pågått länge och är en process. Vi kan inte ta ansvar för den processen, men vi kan ta ansvar för det som sker här och nu, vilket arv vi lämnar över till nästa generation. Om vi fokuserar vid problem, är det problem vi kommer att få. Vilken signal tänker vi sända till vår nation och vårt folk, till dem som söker sin identitet? Vår värdegrund och inställning formar framtiden. Vi behöver varandra och varenda människa behövs för samiskan. Vi behöver samordna krafterna. Vi behöver inkludera istället för att exkludera. Varieteter är inte ett hot, det är en rikedom.

14. Samarbete

Seminariet genomfördes i samarbete med Lycksele sameförening, med en utomordentligt god hjälp av ordförande Gun Linder. Sameföreningen bjöd på förplägnad efter Lorents Sjulsson-Åsdells guidning av Gammplatsen. Lycksele kommun stod för kostnaden av guidningen vilket normalt kostar 450 kr/tim. Lycksele kommun har också bidragit till annonskostnaderna. Skogsmuseet i Lycksele bjöd alla seminariedeltagarna på fritt inträde till utställningen ”Samiska skatter”.

Storumans kommun/Lärcentrum har upplåtit kontorsplats för administrativt arbete före och efter seminariet.

15. Resultat

Seminariedeltagarna beslutar att utse en grupp som skriver en *skrivelse till språknämnden* med begäran att den befintliga ortografi som gäller för umesamiska ortnamn, även skall omfatta hela det umesamiska språket.

Gruppen består av:

Aina Jonsson, Rans sameby, sammankallande

Bror-Valter Nilsson, Suorssá

Gun Linder, Liksjuon sámieseäbrrie

Eva Stenberg, Málága

Elin Omma Lundström, Árviesjávrrie

Ett mål med seminariet, förutom att synliggöra umesamiskan, var är att skapa den goda mötesplatsen för språkarbetare, politiker och övriga intresserade.

När seminariet är slut kommer en kvinna fram till mig och säger följande: ”Det är första gången som jag inte känt mig utanför.”

16. Avslutning

Tack till dem som hjälpt oss att genomföra detta seminarium, där umesamiskan med sin i dagsläget svaga ställning och med sin rikedom uppmärksammas. Vi riktar ett stort tack till bidragsgivarna, Sametinget i Sverige och Västerbottens läns landsting.

Henrik Barruk

Ordförande

Kanaanstiftelsen i Sverige